

Mijn keizerrijk voor een boot

Verknocht aan het wedstrijdzeilen op sportcatamarans ruil ik elk jaar einde mei mijn thuisstad Oostende voor de baai van Carnac in Bretagne, Frankrijk. Doel van de wissel is deelnemen aan de beruchte lange afstandswedstrijd "Raid de Quiberon", veertiende editie, om veiligheidsredenen enkel toegankelijk voor C1 catamarans (de snelsten onder de beachcatamarans).

Dit jaar viel die ruil mij zwaar te moede, niet alleen omwille van het mooie weer bij ons (pinksterweekend) maar vooral omdat de Koningin der Badsteden sinds kort een keizerrijk geworden is en ik vroeg me af, Caesar en Napoleon indachtig, of het verstandig is een keizerrijk achter te laten om elders oorlog te voeren. Anderzijds, ik ben de keizer niet. Nog niet.

Het is telkens weer een heel gedoe, zo'n catamaran uiteen halen en op de trailer zetten maar dankzij de hulp van mijn echtgenote Lieve (what's in a name) verliep ook dit jaar weer alles vlot en bereikte ik met vrouw, hond en boot na 800 km en één week voor de wedstrijd veilig het Franse strijdtoneel.

Het gehuurde appartementje rechtover de zeilclub naast Port Haliguen in Quiberon beschouwen we na acht opeenvolgende jaren stilaan als een verlengstuk van ons huis.

Akkoord, dat Franse bed is wat aan de kleine kant maar liefde maakt een klein bed groot. Ook de begroeting in de zeilclub voelt aan als thuiskomen en de voorzitter geeft ons elk een polo waarop 'Staff ANSQ' gestikt is, wat Lieve inspireert om terstond de baruitbating op zich te nemen, mij om een glas witte wijn te vragen.

De wedstrijd wordt gevaren over drie dagen en bestrijkt het gebied tussen Quiberon, Carnac, La Trinité-sur-Mer, de golf van Morbihan, de eilanden Houat, Hoëdic, Belle-île en de Côte Sauvage van Presqu'île de Quiberon.

Om het een beetje overzichtelijk te houden: nautical chart 7033 L is een must. Vrijdagnamiddag om 14u30 is de proloog gepland, zaterdag en zondag gaan we telkens om 9u30 voor het serieuze werk.

EEN MOOIE PLAATS OM OP
TE TUIGEN...

Vrijdag 1 juni

Bij inschrijven krijgen we drie A4tjes waarop alle mogelijke te ronden boeien vermeld staan. Eén uur voor elke étape krijgen we dan het definitieve parcours en het is telkens weer stressen om binnen die tijd de boeien op de kaart terug te vinden en in een niet altijd meegaande gps te krijgen. Marc, mijn onvolprezer fokkenmaat, doet dat feilloos, ik moei mij daar nie mee. Voor alle zekerheid noteert hij, vlak voor vertrek op een plakband die hij op de giek bevestigt ook nog eens alle te nemen boeien met hun 'cap'. Tijdens da stressuurtje check ik de setting van de boot, bestudee de startlijn en leg in de remorque voor Marc een lang witte tape, alcoholstift en het waterdichte zakje voor zijn gps klaar. Om zeker te zijn dat hij er niet over kijk leg ik links en rechts één van zijn zeilhandschoenen. Na 8 jaar samen zeilen ken ik Marc onderhand een beetje. Hij is in staat om binnen de 10 seconden in een bomvolle zaal de diepste décolleté te spotten maar vraa;

TEKST EN FOTO'S:
LUC HENNEBEL

n niet om iets te vinden dat vlak voor zijn neus in remorque ligt. Drie kwartier later verschijnt hij aan boort met zijn handschoenen maar zonder tape, al-olstift en waterdicht zakje. Het is hem weer gelukt!

start is, zeker voor de stuurman, het meest stres-ende onderdeel van een wedstrijd. Vroeger 'gooide' mij daarin, schoot op de startlijn zenuwachtig van <s naar rechts en dook op het gepaste moment in gat. Nu ben ik voorzichtiger geworden, misschien l trager. Dat is gekomen, denk ik, met ouder wor-1. De oudste van het lot, zag ik met ontstelenis de inschrijvingslijst. Marc maakt zich niet druk in n verouderde start, hij heeft er zich al langer mee zoend dat die jonge gasten rapper weg zijn dan dat rimpelcrème kunnen smeren.

ronden de eerste boei (Bougalet) als vijfde. Omdat : bijna scherp is naar de volgende boei gaat bij onze rgangers de spinaker naar beneden. Ik vraag Marc de spi erop te houden. Hij verschiet daar niet van, zijn allebei wreed goed in afwijkend gedrag. Hij ght onmiddellijk naar de trapeze om tegengewicht zeven want dit kan 'heavy' worden. Maar het wordt s heavy want de wind zwakt af. Eer de anderen het or hebben liggen we in derde positie en ronden de issons de Méaban'.

om na de Méaban vallen we vrij plots compleet nder wind. Het gebeurt hier in deze baai wel vaker, r privé windstil gaatje van enkele minuten, maar dit och een ferm gat. We zijn er met zes boten inge-eld. Meer dan een kwartier liggen we naar elkaar apen. Ik krijg het serieus op mijn heupen als ik die boei van een Méaban weer naast mij zie opduiken. : drijven verdorie achteruit. Prutsstroming. De on- adige junizon die mijn kruin begint te roosteren. mmerik, ben natuurlijk weer mijn petje vergeten. w hoofd begint op 't gat van een baviaan te trekken.

fe gast, Marc, vindt in moeilijke omstandigheden jd de juiste woorden. Net wanneer ik besloten heb

"BOOTGELUKKIG" SAMEN IN TRAPEZE. RECHTS MARC.

Dag rot Méaban, hop naar de volgende boei, 'Bouée cardinale sud Chimère'. We doen er met dat scheetje wind eeuwen over, spelen haasje (lees slakje) over met een Franse Hobie Tiger maar delven het onderspit aan de Chimère waar we op een comitéboot naast een blauwe vlag ook de S en L vlag zien hangen : afkorting (S), voorlopige aankomst (blauw) en komen lezen (L) wat het vervolg van de wedstrijd zal zijn. Voorlopig zijn we vijfde. Meer dan drie kwartier liggen we daar te bakken voor de laatste over de finish sukkelt. Mijn baviaan wordt er niet vrolijker van.

Nieuwe start

Om 18u20 wordt uiteindelijk een nieuwe start gegeven, 2 à 3 bft, voor de wind, onder spi! Voor de rest is het simpel : de 'Buissons de Méaban' (8 km) aan bakboord laten en dan direct naar de aankomst (10 km in vogelvlucht), vlak voor port Haliguen. Over dat 'direct naar de aankomst' lopen de meningen nogal uiteen, zal later blijken.

Marc en ik hebben een goeie start en na anderhalve km gaan we in de clinch met Thibault Vauchel-Camus, kleiner dan zijn naam laat vermoeden, beroepszeiler, één brok spieren en een indrukwekkend palmares waaronder vijf keer Frans kampioen F18 en tweede in de Solitaire Figaro 2007. Na 4 km gaan we hem voorbij en zijn 'putain' klinkt ons als hemelse muziek in de oren, mooier compliment kan je van een Franse topzeiler niet krijgen. Als eerste passeren we de Buissons de Méaban. Wat nu? 90° naar bakboord dwars over de baai en direct naar de aankomst (10 km)? Of verder door naar Carnac en helemaal langs de kust naar de aankomst (16 km)? We kiezen voor de lange weg. 'La côte, rien que la côte', dat hebben we op die acht jaren toch geleerd, hé Marc. Niet makkelijk als je de 'locals' één voor één ziet wegklappen dwars over de baai, recht naar de aankomst. En het wordt er nog minder gemakkelijk op als met nog 6 km te gaan een eindje voor ons het water vlak wordt als een spiegel.

HET STRAND NAAST DE CLUB VANWAAR WE IN ZEE STEKEN.

Nooit meegemaakt, een bevreedende situatie. Met toegeknepen billen naderen we dat rimpelloze watervlak. We bereiden ons voor op de grootste dobberpartij aller tijden in dit oliegladde water. Vreemd, de boot blijft maar doorgaan. Marc en ik bekijken elkaar, durven nauwelijks te bewegen. Vijf km nog. Uit mijn ooghoek zie ik Vauchel-Camus naderen van de andere kant. Nog 3 km. Dit laten we niet meer schieten, dat stukje Franse topzeiler gaat eraan. Het aankomstschot is voor ons. Marc gooit me in zijn enthousiasme bijna overboord terwijl ik alleen maar snak naar een slokje water.

's Avonds op het terras van de club, als we met z'n allen nagenieten van de voorbije dag, komt dat gladde water ter sprake. Het blijft een zeldzaam fenomeen maar bij weinig wind gebeurt het dat de stroming, die op zichzelf ook wind genereert, de reële wind ter hoogte van het wateroppervlak compleet neutraliseert. Marc heeft nog hard zijn best gedaan om te zeggen dat het allemaal aan de 'pollution de l'eau' gelegen was maar hij heeft uiteindelijk bij veel Bretoense tegenwind bakzeil gehaald.

Als ik ze allemaal zo samen zie op het terras bedenk ik dat die F18-klasse uniek is in de sportwereld. De laatste die met bewondering kijkt naar de eerste en de eerste die veel respect betoont voor de laatste. Na het spel liggen koning en pion in dezelfde doos. Schitterend toch?

Zaterdag 2 juni

De zaken worden iets ingewikkelder.

Start voor de club, boei de dégagement, Quiberon sud, vandaar naar La Teignouse, dan een groene boei 'Basse du Milieu', vervolgens doorheen een poort gevormd door aan bakboord 'la Tourelle Est Le Grand Coin' en aan stuurboord 'Bonen Bras', via het mooiste strandje dat ik in mijn zeilcarrière ooit zag (eiland Houat) naar 'Pot de Fer' (niks ijzeren pot te bekennen, enkel een belachelijk houten staak), dan naar Belle-île, ... en zo gaat dat nog een resem te nemen boeien en poorten door maar mag ik u de rest van de opsomming besparen want ik word er al op voorhand moe van. Het geheel is goed voor 35 zeemijlen in vogelvlucht.

Moet er nog uitleg bij de reële afstand die we doen als je die 35 mijlen omzet in kruisrakken en de voor catamarans zo typische afkruisrakken?

**HET GEHEEL GOED VOOR
12 LANGE METERS. KRIJG JE
HET GEMAKKELJKST KWIJT
OP PLAATSEN WAAR HET
NIET MAG.**

Je begrijpt het beter als je ons 's avonds of 's nach afgepeigerd ziet finishen.

Nog even terugkomen op die poorten : die zijn er belangrijk omwille van de veiligheid. Ze brengen al deelnemers weer langs één korte overzichtelijke lijn. Op die plaatsen kan de wedstrijd beëindigd worden om één of meerdere redenen : windstil, vliegensch storm, donker, ernstig ongeval, verwacht onweer, ...

Marc weert zich als een duivel in een wijwatervat om alle boeien, poorten en eilanden in zijn gps te krijgen. Ik sta geamuseerd naar hem te kijken, hij slooft zich altijd zo heerlijk uit in dat gedoe met zeekaarten, laptc en gps. Het is aan mij niet besteed, ik vertrouw de toestellen niet. Onder het motto 'try religion if you are too stupid to understand science' bestijg ik mijn schip en bid, telkens we naar de volgende boei gaan dat die op de juiste plaats mag liggen. Dat werk. Behalve één keer, vorig jaar, toen Marc een boei over het hoofd gezien had en hem niet in de gps gestoken had maar ik heb mij daar niet druk over gemaakt. Het is de kunst om God zo te dienen dat de duivel er niet kwaad om wordt.

Onweerswaarschuwing

Om 10u30 zijn we weg. Met een onweerswaarschuwing voor de namiddag. Voorlopig 14 tot 18 knopen wind niet echt gevaarlijk maar het is toch opletten geblazen met twee in trapeze, het grootzeil al helemaal vlak getrokken. Marc bedient de grootschoot en heeft er mee de vele windvlagen in het kruisrak naar de Quiberon Sud een flinke klus aan. Twaalfde, werk aan de winkel. In een indrukwekkend en moeilijk spirak koersen we naar La Teignouse, de vuurtoren die het begin van de Golf van Biskaje markeert. Hoge golven en een kende stroming, het spookt hier. Ik ben niet helemaal op mijn gemak. Plots voel ik iets in mijn poep duwen. Ik kijk naar Marc. Hij staat hoog in de trapeze, het lijkt ook niet in zijn aard. Weer een duw. Verdomme. Maar maag trekt samen. Ik krijg een donkerbruin vermoeden. We gijpen en gezeten op de stuurboordromp zie ik hem 4 cm omhoog gaan : één van de bouten die de achterbeam verbindt met de bakboordromp losgekomen en volgt vrolijk het ritme van de golven.

Ik roep Marc terug uit zijn trapeze en licht hem in. Maar is ingenieur, heeft een minder plastische en dramatische kijk op de dingen dan ik. Terugvaren door de die cakewalk van La Teignouse vindt hij geen opt. Doorvaren geeft de garantie van een reddingsboot die buurt als ook de tweede bout zou loskomen. V

ompleet de zee in. Vrouwen en kinderen eerst ...

an de volgende poort hangt de O-vlag uit, 'accomplé de signaux sonores': direct naar huis, er is weer op komst. De comitébeslissing maakt me haast gelukkig. Omdat de wind bijna wegvalt (stilte voor de storm) wordt het nog een zenuwslopende tocht. Mij doet het niet, de boot wordt een pak minder belast en kan weer dromen van een zeevruchtenshotel. Het weer trekt zuidwestelijk van ons voorbij. Iedereen draakt behouden terug in de club.

na aankomst bel ik Steph Monsieur van Sail4u, de baas van Nacra Belgium. Het verdict is keihard, met onze boot wordt morgen niet gestart.

zondag 3 juni

zondagmorgen staat er meer dan 20 knopen wind, ikke vijf. Marc besluit om vervroegd naar huis terug te keren. We nemen afscheid van elkaar, toch een klein beetje beteuterd. Met de herinnering aan een mooie eerste plaats in 2010 en 2011 vergeten we 2012 en eloven onszelf volgend jaar terug te komen.

aan twee comitéboten krijg ik een uitnodiging om mee te varen. Erg vriendelijk van die mensen maar

**DE ROMANTIEK IS NOOIT
VERAF...**

voor mij is kijken naar een wedstrijd waaraan ik zelf had moeten deelnemen een tantaluskwelling. Vanuit het clubhuis volg ik wel de start en de ronding om de 'bouée de dégagement' die heel attent vlak voor de club gedropt werd. Drie uren later hoor ik over de radio dat de vloot in aankomst is na inkorting van het parcours. Beter gezegd, wat er nog rest van de vloot want door de hevige wind, inmiddels opgelopen tot 22 à 28 knopen, blijken er van de 30 starters nog amper 18 boten in wedstrijd. Groot respect voor wie dit uitgevaren heeft.

Bij aankomst help ik Joël Lefèvre en zijn bemanning Erwan met het naar boven

trekken van de boot. Joël is Belg, een reus van bijna 2 meter, varende onder Franse vlag. In de oversteek naar Belle-Île hebben ze zich in een ontzettende zee ontzettend klein gevoeld. Bijna iedereen is één of meerdere keren gekapseisd. Hun verhaal is verward, ze zien er onwaarschijnlijk moe uit, hebben het in een wedstrijd fysiek nog nooit zo zwaar gehad. Ik voel me schuldig blij dat ik die prachtige zeedende zee niet op moest. Met dank aan onze kapotte catamaran.

„Mijn keizerrijk voor een boot... 's Avonds liggen koning en pion in dezelfde doos.“

terug thuis wordt de boot opgehaald door Sail4u, naar Nederland gebracht en vier dagen later mooi hersteld weer afgeleverd. Heden ten dage een zeldzame service, waarvoor de grootste dank.

Luc Hennebel - BEL 1526

**DE "BOUÉE DE DÉGAGEMENT" WERD HEEL ATTENT
VOOR DE CLUB GEDROPT.**

Luc Hennebel - BEL 1526

